

DRWECA

Z DODATKAMI: „OPIEKUN MŁODZIEŻY“, „NASZ PRZYJACIEL“ i „ROLNIK“

„Drweca“ wychodzi 3 razy tygodn. we wtorek, czwartek i sobotę rano. —
Przedpłata wynosi dla abonentów miesięcznie z doręczeniem 1,20 zł.
Kwartalnie wynosi z doręczeniem 3,59 zł.

Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Druk i wydawnictwo „Spółka Wydawnicza“ Sp. z o. odp. w Nowemiście.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-lamowej 15 gr,
na stronie 3-lamowej 50 gr, na 1 stronie 60 gr. — Ogłoszenia drobne: Napisowe
słowo (tłuste) 30 gr każde dalsze słowo 15 gr. Ogłoszenia zagran. 100%, więcej.

Numer telefonu: Nowemiasto 8.

Adres telegr.: „Spółka Wydawnicza“ Nowemiasto-Pomorze.

ROK XVII

NOWEMIASTO-POMORZE, SOBOTA, DNIA 13 LUTEGO 1937.

N — Nr. 19

Gwałtowny atak amerykańskich Żydów na Polskę.

Niewłaściwa reakcja ze strony polskiej.

Dowiadujemy się z telegramu Pata, że Żydzi rozpoczęli w Stanach Zjednoczonych gwałtowną propagandę antypolską, oskarżając naród i rząd polski o działania antyżydowskie. Kampanię tę przeciw nam prowadzą za pomocą prasy, a trzeba wiedzieć, że większa część prasy amerykańskiej zależna jest od kapitału żydowskiego. Akcję przeciw nam prowadzą dalej przy pomocy zebranych, mobilizując przeciw Polsce amerykańskich dygnitarzy, nie orientujących się zgoła w sytuacji, jaka u nas istnieje. Chlubią się, że na konferencji Żydów w Nowym Jorku odczytano pisma powitalne, nadeszłe od 11 gubernatorów stanów, 23 senatorów i 90 członków Kongresu U. S. A., którzy dają rzekomo wyraz swej solidarności z akcją Żydów amerykańskich na rzecz „ciemniejszych“ Żydów w Polsce. Na zebraniu tym przemawiał znany jeszcze z czasów konferencji pokojowej rabin Wise, który nawet podał surowej ocenie mowę ministra Becka, wygłoszoną w Genewie, w której poruszona była kwestia emigracji żydowskiej. Na te tak gwałtowne ataki ze strony rozwścieczonego żydostwa o to, że Żydom się w Polsce zaczyna palić pod nogami, jak zareagowano ze strony polskiej?

Oto na pierwszy plan wysuwa się wywiad min. Becka z genewskim korespondentem „New York Times“, przetelefonowany do Ameryki, w którym min. Beck tłumaczy postępowanie rządu polskiego w sprawie żydowskiej. Oświadczył w nim minister Beck, że Polska nie jest antysemicką. Klucz problemu żydowskiego to zagadnienie ekonomiczne i społeczne, a nie polityczne. Minister Beck zwrócił uwagę na zapewnienie, złożone w Sejmie przez prem. Składkowskiego, gwarantujące bezpieczeństwo wszystkim obywatelom bez różnicy wyznania. O problemie emigracji, podniesionym przez Polskę na zgromadzeniu Ligi we wrześniu, oświadczył, że dotyczy ona tak samo Żydów jak i Polaków.

Na drugim miejscu wymienić należy list otwarty syndykatu dziennikarzy polskich w Nowym Jorku, skierowany do redaktora Margoszeza, przewodniczącego zjazdu żydowskiego.

List ten dziennikarzy polskich w Ameryce ma na celu zaprotestowanie przeciw ostatnim publikacjom Margoszeza, przedstawiającym we fałszywym świetle sytuację Żydów w Polsce.

List przedstawia przyczyny ciężkiego położenia gospodarczego Żydów w Polsce, podkreślając gorszą nędzę chłopów polskich. List zaznacza, że ani Żydzi ani Chrześcijanie nie znaleźli dotychczas lepszego lekarstwa na tę sytuację niż emigrację. Trzecią reakcją to odezwa Syndykatu dziennikarzy polskich w Nowym Jorku do młodzieży polskiej w kraju, która stara się pouczać młodzież polską, jak ma postępować w sprawie żydowskiej.

Jakiego rodzaju ta odezwa, niech wykażą choć kilka z niej wyjętych zdań:

— Zwracamy się do młodzieży polskiej — brzmi odezwa — z tym apelem, jako starsi bracia, mieszkający zagranicą, a przeto widzący dokładniej, niż wy możecie widzieć, wielkie i trudne do naprawienia szkody, które wyrządzają naszej reputacji narodowej i interesom naszego kraju w Ameryce niepolityczne, obce duchowi naszemu i naszym tradycjom kulturalnym ekscesy rasowe, których od dłuższego czasu widownią są nasze wyższe szkoły. Ci, którzy to robią, niszczą nie tylko dorobek kulturalny, nie tylko utrudniają swobodny rozwój w Polsce, ale poniżają równocześnie nasze dobre imię na emigracji, przysparzając nam wrogów i upokarzając nas w oczach tych, z którymi współpracujemy.”

Co o tych reakcjach ze strony polskiej na zaciekle ataki żydowskie sądzić?

Podług naszego zdania są one wszystkie mniej lub więcej niewłaściwe. Min. Beck np. wyjaśnia i tłumaczy. Po co to? Albo to my mamy się z czem wobec Żydów do tłumaczenia i usprawiedliwiania? Bo to Polska jaką krzyw-

da wobec Żydów jest obciążona? Czy to wina Polski, że ich się tu tyle nawaliło, że teraz im za duszno i za ciasno w niej. Niech się więc wynoszą, skąd przyszli!

Albo to Polska Żydów krzywdzi, że chce mieć we własnym kraju miejsce i chleb dla swoich własnych rodaków? Żydzi Polskę krzywdzą, bo ją objadają, odbierają ze wszystkich bogactw i dóbr materialnych, moralnych i kulturalnych. Żydzi są winowajcami wobec Polski, bo ją zdradzali na każdym kroku na rzecz obcych najeźdźców i działali stale na jej szkodę i krzywdę. I my się będziemy wobec nich tłumaczyć i usprawiedliwiać? Nie możemy się też absolutnie pogodzić z takim stawianiem sprawy ze strony ministra Becka, jakoby problem emigracji dotyczył w równej mierze Żydów jak i Polaków. Przeciw temu chcielibyśmy jak najgłośniej i jak najmocniej protestować. My znamy tylko jeden jedyny problem, a mianowicie problem emigracji żydowskiej. Co do Polaków, to nie tylko że nie chcemy żadnego ich ubytku z kraju, ale przeciwnie pragniemy jak najgoręcej, aby ich możliwie jak najwięcej z obczyzny powróciło do kraju. Wszak każdy emigrant-Polak to osłabianie naszej żywotności narodowej, to osłabianie naszej tężyzny i obronności. A wszak ta powinna być jak największa. Właśnie bowiem jesteśmy pomiędzy dwie potęgi, z których jedna liczy blisko 80 mil., a druga 170 mil. ludności. Nasz kraj ostać się w obec tego może jedynie wówczas, jeżeli będzie jak najgęściej zaludniony i to jedynie i wyłącznie przez Polaków, jako tych, którzy jedynie mają interes w jego istnieniu, w jego wielkości i sile.

Nie podoba nam się również takie miękkie stawianie sprawy, jak to uczynił w swym liście Syndykat dziennikarzy polskich w Nowym Jorku. Miał on się tłumaczyć, niechby raczej był wystąpił na forum publicznym z ważkimi i mocnymi oskarżeniami na Żydów za ich wszystkie krzywdy i łajdactwa w obec Polski, których bez liku na przestrzeni stuleci, a w okresie jej ponownego odrodzenia w tak nader jaskrawy sposób się dopuszczali.

Czyż może nam pod tym względem brak dostatecznego materiału i odpowiednich argumentów?

A już najgorszą przysługę naszej sprawie oddał Syndykat swymi zarzutami i upomnieniami, skierowanymi pod adresem naszej młodzieży w kraju.

To młodzież polska szkodzi interesom kraju, że się broni przeciw temu, by nie być przez Żydów zepchniętą do roli parasolów we własnej Ojczyźnie? Czyż Syndykat dziennikarzy polskich tak słabo jest poinformowany o stosunkach w Polsce, że nie wie, iż dzięki właśnie nabalnej ekspansji żydowskiej miliony Polaków pędzi swój żywot w kraju w nędzy i głodzie, że armie całej młodzieży polskiej po ukończeniu nauk i szkół marnieją w bezczynność, bo wszystkie stanowiska i placówki zarobkowe pozajmowane są przez Żydów?

Takie stawianie kwestii tej jak powyżej ani nie jest skuteczne ani godne słuszości, sprawiedliwości i doniosłości sprawy, której się broni. W obronie najistotniejszych interesów i dóbr naszej Ojczyzny i naszego Narodu nie przystoi nam żadna słabość, żadna miękkość ani ugrzeszczona dyplomacja, zwłaszcza w obec takiego przeciwnika, jakim jest Żyd.

Rzemiosło żydowskie w Polsce.

Pod powyższym tytułem „Nasz Przegląd“ z dn. 2 bm. omawia w dłuższym artykule książkę, wydaną przez Instytut Badania Spraw Narodowościowych, a napisaną przez p. I. Borensteina pt. „Rzemiosło żydowskie w Polsce”. W „Naszem Przeglądzie“ czytamy:

„Stan rzemieślniczy w Polsce stanowi około 12 proc. ogółu ludności, a więc powyżej

12 proc. mieszkańców kraju zatrudnionych jest w rzemiośle. Rzemiosło żydowskie zajmuje w naszym życiu gospodarczym miejsce bardzo poważne i w niektórych branżach żydzi jeszcze obecnie stanowią większość. Pod względem organizacyjnym rzemiosło żydowskie przeżywało okres rozkwitu, który ustąpił miejsca, wskutek taré wewnątrznych, okresowi trudnych zmaganié się o byt organizacyjny. Ostatnio zaś znów jesteśmy świadkami wzmacniania się podstaw organizacyjnych rzemiosła żydowskiego.”

Autor stwierdza, że rzemiosło żydowskie zajmuje w życiu gospodarczym miejsce bardzo poważne, a w niektórych branżach żydzi stanowią większość, a oprócz tego „ostatnio jesteśmy świadkami wzmacniania się podstaw organizacyjnych rzemiosła żydowskiego”.

Dalej znowu dowiadujemy się: „Jak bardzo żywotny i pełen ekspansji jest stan rzemieślniczy, dowodzi fakt, że już w roku 1929 było w Polsce zarejestrowanych około 200.000 legalnych warsztatów rzemieślniczych i przynajmniej jeszcze raz tyle było warsztatów nie zarejestrowanych. Z danych, przytoczonych w pracy p. Bornsteina, wynika, że w r. 1929 żydzi stanowią przeszło połowę ogółu rzemieślników, przy czym w niektórych województwach, jak np. w poleskim i wołyńskim, odsetek ich wynosił od 70 do 80 proc.”

Nasuwa się pytanie, czy można spokojnie godzić się z tym, że Polacy nie mają pracy, bo większość w rzemiośle pracuje żydów? Czas zrozumieć, że i na tym polu musimy robić wszystko, co możliwe, by rzemieślnik w Polsce był Polak, a nie Żyd. Nie znajdziemy pracy dla naszej młodzieży, jeżeli w całości nie spolszczymy naszego rzemiosła!

Zaległości podatkowe p. Janty-Pończyńskiego.

„Donosiliśmy — pisze „Pielgrzym” — niedawno o przymusowej sprzedaży majątności Wielka Komorza w pow. tucholskim, własności b. ministra dr. Leona Janty-Pończyńskiego, gdzie m. in. na wierzytelności składa się robocizna robotników sezonowych w kwocie zł 1500. Obecnie wychodzą na jaw inne jeszcze sprawy sanacyjnego dygnitarza i arystokraty. Oto p. dr. Janta-Pończyński zalega z sumą 22.580 zł na rzecz związków samorządowych w Tucholi. Wobec dokonanej już sprzedaży majątności zaległość ta już przepadła. Ogółem zaległości podatkowe b. ministra i senatora dochodzą do ogromnej sumy 170.000 zł. Jesteśmy ciekawi, jak p. Janta-Pończyński wywiąże się ze swoich zaległości wobec Skarbu Państwa, z którego do niedawna brał grube pensje.

Poruszona niedawno przez niezależną prasę narodową skandaliczna sfera wydawnictwa ober-sanacyjnego „Dnia Pomorskiego”, który Skarb Państwa i szereg instytucji naraził na milionowe straty, odsłania rzeczywiste oblicze sanacji pomorskiej, które, kryjąc się pod maską obłudy i sanacyjnej ideologii legionowej, tuczyła się groszem publicznym. Afera podatkowa min. Pończyńskiego jest jednym z wielu obrazków „działalności” sanacyjnej; na Pomorzu. W sprawie zaległości na rzecz Wydziału Powiatowego w Tucholi głos ma p. starosta Hryniewski”.

Nowa trumna dla Marszałka. — W trzech trumnach spoczną zwłoki Marszałka.

W związku z budową krypty pod wieżą Srebrnych Dzwonów oraz bliskim złożeniem zwłok Marszałka Piłsudskiego do nowej trumny, bawił w Krakowie prof. Jastrzębski z Warszawy.

Nowa trumna, w której spoczną zwłoki Marszałka Piłsudskiego, wykonywana jest w Krakowie i składa się z trzech warstw: szklanej, białej i srebrnej.

Ogłoszony został przed kilku tygodniami konkurs na sarkofag.

NASZ PRZYJACIEL

DODATEK ŚWIĄTECZNY

Na niedzielę i postu.

EWANGELIA,

napisana u św. Mateusza, w rozdz. IV. w. 1—12.

W on czas był zawiedzion Jezus na puszczy od Ducha, aby był kuszon od diabła. A gdy pościł czterdzieści dni i czterdzieści nocy, potem łaknął. I przystąpiwszy kusiciel, rzekł Mu: Jeśli jest Syn Boży, rzecz, aby te kamienie stały się chlebem. Który, odpowiadając, rzekł: Napisano jest: nie samym chlebem żyje człowiek, ale wszelkim słowem, które pochodzi z ust Bożych. Tedy Go wziął diabeł do miasta świętego i postawił Go na ganku kościelnym? i rzekł Mu: Jeśli jest Syn Boży, spuść się na dół. Albowiem napisano jest: Iż Aniołom swoim rozkazał o Tobie i będą Cię na ręku nosić, abyś snadź nie obraził o kamień nogi Swojej. Rzekł mu Jezus: Zasię napisano jest: Nie będziesz kusił Pana Boga twego. Wziął Go zaś diabeł na górę wysoką bardzo: i ukazał Mu wszystkie królestwa świata i chwałę ich i rzekł Mu: To wszystko dam Tobie, jeśli upadłszy, uczynisz mi pokłon. Tedy mu rzekł Jezus: Pójdź precz szatanie! Albowiem napisano jest: Panu Bogu twemu kłaniać się będziesz, a Jemu Samemu służyć będziesz. Tedy opuścił Go diabeł; a oto Aniołowie przystąpili i służyli Jemu.

U bram wielkiego postu.

Jakżeż szybko minął czas od owej chwili, kiedyśmy przy żłóbku, razem z całym Kościołem, w uniesieniu śpiewali: „Chrystus nam się narodził”... Witaliśmy w międzyczasie trzech Mędrców ze wschodu, składających hołd nowonarodzonemu Mesjaszowi; byliśmy na godach w galilejskiej Kanie, gdzie Jezus obecnością Swoją uświęcił związek małżeński, towarzyszyliśmy Rodzinie św. do Jerozolimy oraz Matce Najśw. w dniu Jej oczyszczenia do świątyni; przekroczyliśmy wreszcie siedemdziesiątnicę.

Jakoby na zamknięcie przedpościa, a zarazem jako przygotowawczy akord do wielkiej symfonii skupienia duchowego odbyło się w kościołach naszych przez ostatnie trzy dni przed środą popielcową wystawienie Przenajśw. Sakramentu. Ta adoracja Boskiego Majestatu, na ten właśnie czas przeznaczona, ustanowiona została przez Kościół w tej myśli, ażeby modlitwą serdeczną i gorącą w obliczu Przenajśw. Hostji zadość uczynić i przeblagać Boskiego Zbawiciela za te wszystkie zniewagi, których On doznaje w czasie karnawału, a przede wszystkim w ciągu ostatnich dni przed postem.

Zaledwie przebrzmiały ostatnie tony eucharystycznego śpiewu, gdy tłum na nowo pospieszył do kościoła, by przy posypaniu głowy popiołem usłyszeć te pełne powagi i głębokiej treści słowa: „Pamiętaj człowiecze, żeś proch i w proch się obrócisz.”

I już rozpoczął się Wielki Post. Czas pokuty, rozprawy z samym sobą, czas przerobienia własnego ja na lepsze i wydobywania z głębi duszy tych skarbów złota, które zaniedbywane, zaczynały może już pleśnieć. I tak, na początku tych tygodni, poświęconych wewnętrznemu odrodzeniu człowieka w obliczu Ukrzyżowanego, słuszną będzie rzeczą powziąć sobie, jak spędzić ten błogosławiony czas W. Postu, jak i co w nim czynić, by oczyścić duszę z chwastów złych skłonności, a zaprawić dobrym zaczynem cnót i doskonałości w myśl słów proroka: oto teraz czas przyjemny, oto teraz czas zbawienia”.

List pasterski J. E. Ks. Biskupa chełm. Stanisława Wojciecha Okoniewskiego o wychowaniu młodzieży.

Kochani Diecezjanie!

Wobec wzmrożonej fali, usiłującej wyrugować pierwiastek religijny z życia jednostki i społeczeństwa zachodzi potrzeba pogłębienia, umocnienia i rozwinięcia w sercach naszych tej wiary św., którą Chrystus życiem swoim i śmiercią założył, a wstępując do nieba, jako drogą spuściznę nam zostawił. Ona przecież jedna zapewnia nie tylko przyszłość szczęśliwą, ale już tu na ziemi wlewa do duszy siły ku spełnieniu obowiązków wobec siebie, rodziny, państwa i Kościoła, wyjaśnia dręczące umysł zagadnienia, ukazuje ideały.

Jako cudowny dar Boży włożono chrześcijaninowi razem z chrzestem św. w duszę zarodek nowego, Boskiego życia. Bóg zamieszkał w człowieku. „Miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha św., który nam jest dany” (Rzym, 5,5). Bóg stał się nam ojcem i przyjacielem i chce nam objawić swe tajemnice. Należymy do Boga i do Niego mamy się stać podobnymi. Wiara, nadzieja, miłość spoczywają na dnie duszy ochrzczonego, jako kosztowne ziarenka, czekające wzrostu, bujnej wiosny, ciepłego lata, bogatej w owoce jesieni. Zakiełkują te ziarenka, wyrosną, dadzą owoc, jeśli się je pielęgnuje. Dlatego trzeba przeorać glebę młodej duszy, dać jej pożywienie, wystawić ją na światło dzienne. A słońcem duszy jest Bóg, Jego prawda światłem, Jego miłość ciepłem, Jego łaska życiodajną mocą. Troski i zabiegi koło rozwoju młodej duszy nazywamy wychowaniem chrześcijańskim. Chodzi ono koło młodego człowieka, dogląda go i pielęgnuje, pomaga i podnosi, „abyśmy wszyscy rozwinęli się w męża doskonałego, w miarę wieku, mogącego objąć pełność Chrystusową, abyśmy już nie byli dziećmi, chwiejącymi się, unoszonymi od każdego wiatru, przez oszukaństwa ludzi, przez chytre ich sposoby uwodzenia w błąd, lecz żebyśmy raczej, trzymając się prawdy, w miłości rośli we wszystkim w tym, który jest głową w Chrystusie” (Ef. 4, 13—15). (C.d.n.)

Przepisy postne dla diecezji chełmińskiej.

1. Pościć, t. zn. jednorazowo w ciągu dnia najęść się do sytości i wstrzymać się od potraw mięsnych należy w Srodę Popielcową, w piątki i soboty W. Postu (w Wielką Sobotę aż do południa), w Suche Dni, w wigilię Bożego Narodzenia, Zielonych Świątek, Wniebowzięcia Najśw. Marii Panny oraz Wszystkich Świętych.

2. Pościć, ale nie wstrzymywać się przy żadnym posiłku od potraw mięsnych i równocześnie rybnych, należy we wszystkie poniedziałki, wtorki, środy i czwartki Wielkiego Postu. W niedziele W. Postu nie obowiązuje ani post ani wstrzymanie się od potraw mięsnych.

Pościć winni ci, którzy ukończyli 21 rok życia, a nie rozpoczęli jeszcze roku 60, o ile nie są złozeni chorobą albo po chorobie przychodzą do zdrowia i o ile nie pracują ciężko.

3. Od potraw mięsnych wstrzymywać się powinni wszyscy od 7 roku życia we wszystkie piątki całego roku.

4. Święto, nakazane przez Kościół, a przypadające na dzień postu lub powściągliwości od potraw mięsnych poza W. Postem, znosi wszelki post i wszelką powściągliwość od potraw mięsnych.

5. Nabiału, więc mleka, masła, sera i jaj wolno używać we wszystkie dni roku, tak samo tłuszczu, margaryny i smalcu do kraszenia potraw i posmarowania chleba.

6. Wszyscy proboszczowie i rządy parafij posiadają w poszczególnych wypadkach i ze słusznych

co do postu i powściągliwości od potraw mięsnych powodów władzę udzielania większych jeszcze ulg dla poszczególnych osób lub rodzin swoich parafij. XX. Prefekci wobec profesorów i uczniów. Spowiednicy posiadają tę władzę tylko wobec swoich penitentów.

7. Wierni, korzystający z ulg postnych, powinni się gorliwiej w czasie W. Postu modlić i obfitszą złożyć jałmużną na cele diecezjalne w skarbonkę, umieszczoną w kościele z napisem: Jałmużna postna. Po wielkanocnej spowiedzi i Komunii św. należy dobrowolnie te ofiary przestać natychmiast do Kasy Biskupstwa w Pelplinie.

8. Czas wielkanocnej spowiedzi i Komunii św. rozpocznie się w IV niedzielę Postu i potrwa do III niedzieli po Wielkiejnocy włącznie.

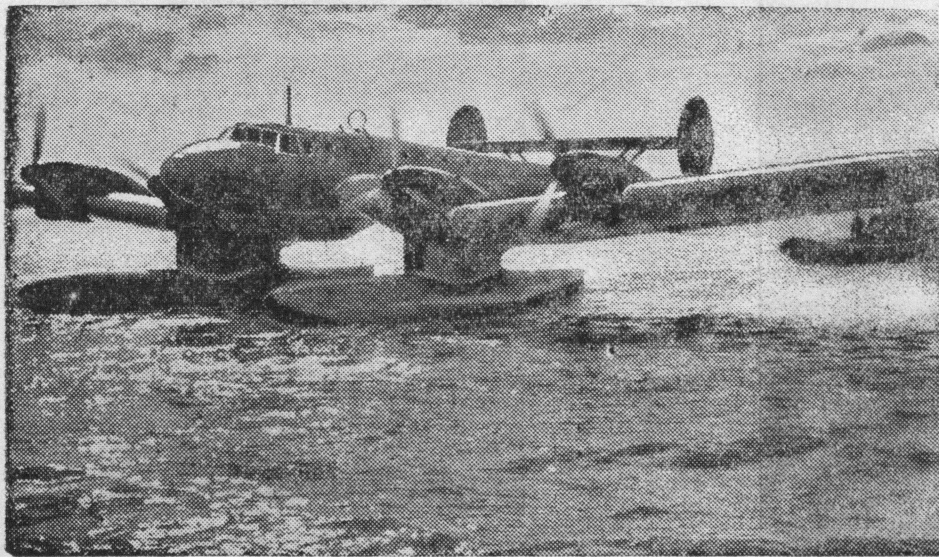
9. Słuby mogą się we wszystkie dni roku odbywać, i to w czasach zakazanych, t. j. od niedzieli adwentowej do I Święta Bożego Narodzenia i od Srody Popielcowej do I Święta Wielkanocnego bez błogosławieństwa, udzielanego we mszy św. za nowożeńców. — W czasie adwentowym i Wielkiego Postu powinni wierni wstrzymywać się od publicznych tańców i zabaw.

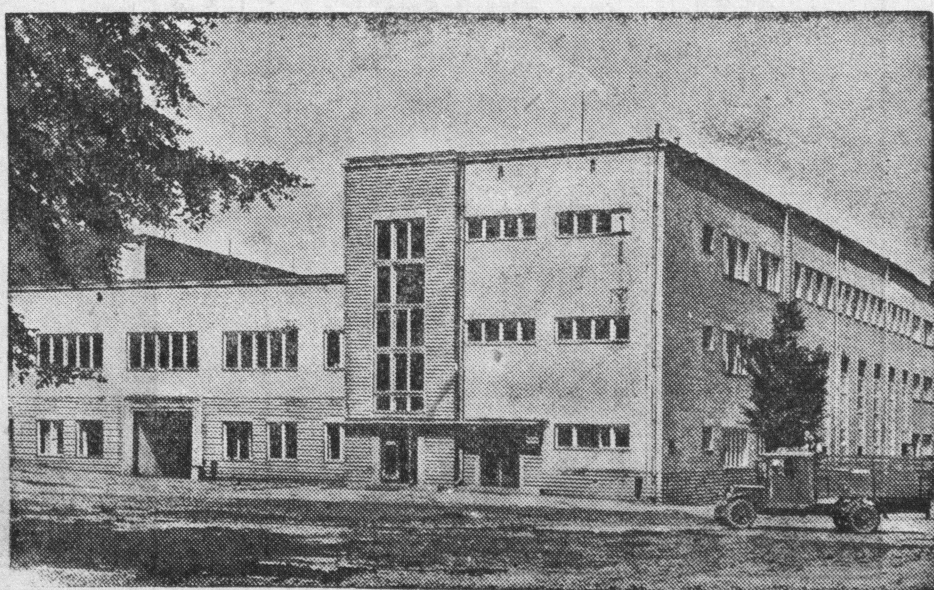
Pierwsze znaczki abisyńskie, wydane przez Włochy z podobną króla włoskiego i cesarza etopskiego. Napis na znaczku jest włoski i amharyjski.

W Ameryce są na porządku dziennym wypadki porwania dzieci. Z tej przyczyny miała artystka filmowa Wither, konkurentka Shirley Temple, chodzić zawsze w towarzystwie detektywa.

Niemcy wybudowali wielki transoceaniczny wodnopłatowiec. Samolot posiada 4 motory i jego zasięg wynosi 5 000 km przy przeciętnej szybkości 250 km na godzinę.

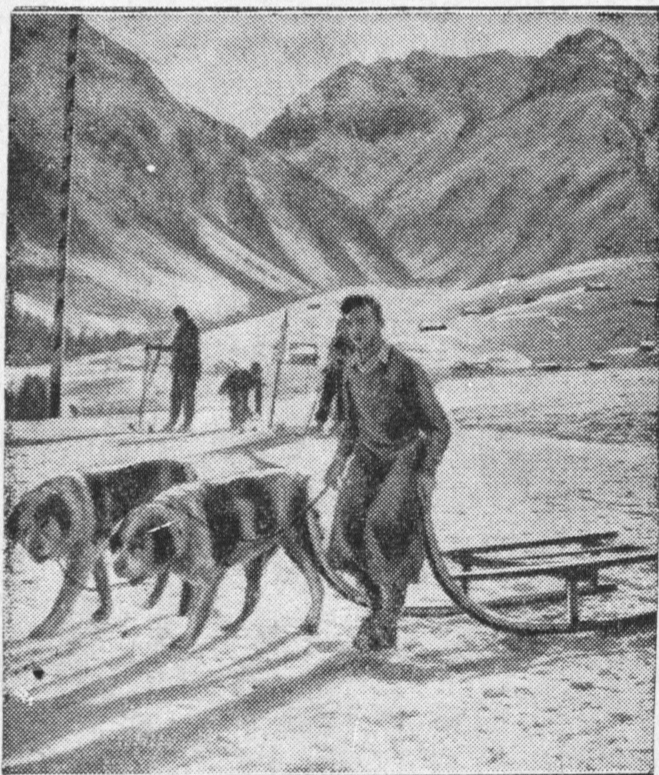
Obóz Emigracyjny w Gdyni.

Papież w sprawie procesu kanonizacyjnego błąg. Andrzeja Boboli.

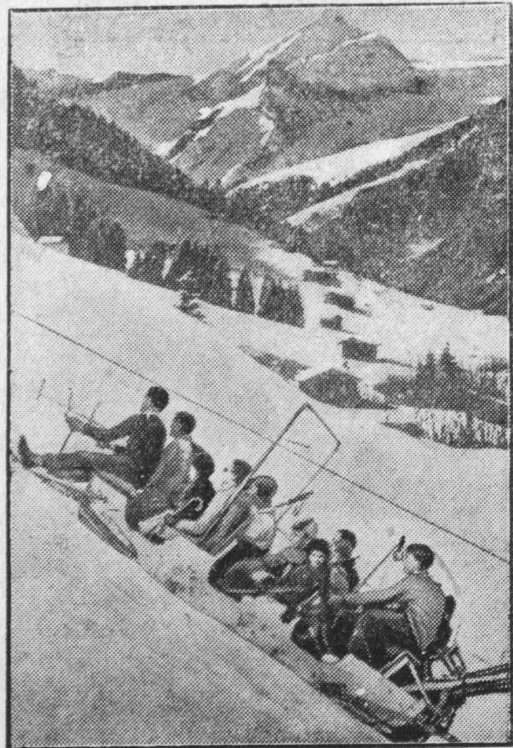
Ojciec św. powziął postanowienie zwołania w bieżącym tygodniu generalnego posiedzenia św. Kongregacji Obrzędów w celu omówienia cudów, przedstawionych w sprawie kanonizacji błąg. Andrzeja Boboli, męczennika Towarzystwa Jezusowego. Posiedzenie to miało się odbyć, jak wiadomo, w dniu 19 stycznia rb., zostało jednak odroczone z powodu choroby Papieża na czas nieokreślony. Ponieważ stwarza to dla dalszego przebiegu procesu kanonizacyjnego przeszkodę niepokonaną, Pius XI zdecydował usunąć ją przez odbycie w swej obecności posiedzenia generalnego św. Kongregacji Obrzędów w sali głównej swego apartamentu prywatnego w dn. 2 lutego.

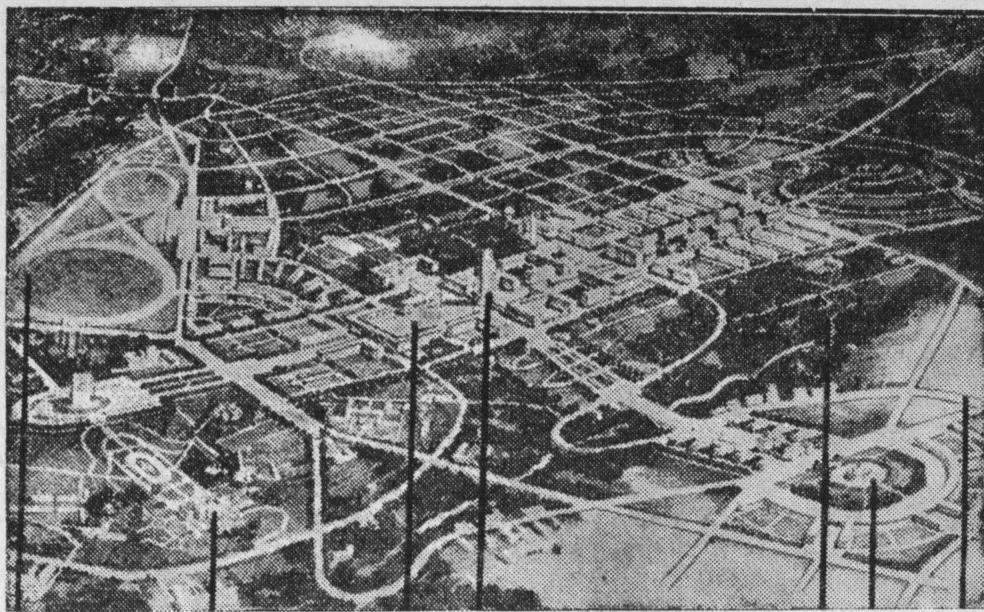
Obrzymie miotły są gósem rex słow. belgijskiej. Ma to być symbolem, że wszystko zło w Belgii ma być zmiecione żelazną miotłą. Na zdjęciu gwardia honorowa rexiatów.

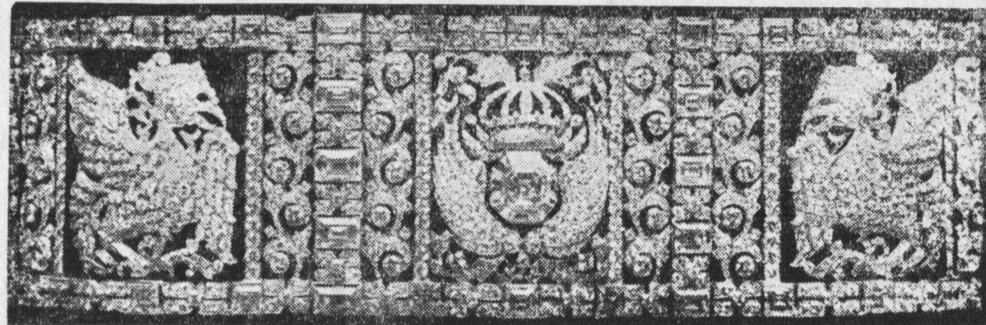
Słynne bernardyny, które nieraz uratują życie zabląsznym alpinistom.

W niektórych uzdrowiskach dla udowodnienia sportów przy pomocy liny wleżą się sanki na szczyty górskie.

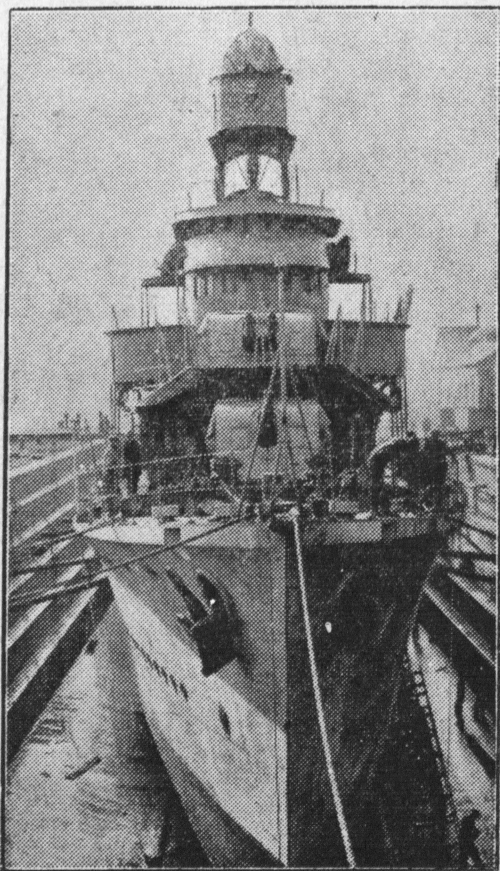
Tak ma wyglądać w przyszłość stolica Abisynii — Addis Abeba. Włoscy inżynierowie opracowali już plany przebudowy stolicy. Czarnymi strzałkami wskazane są kolejno od lewej strony: wielki stadion wyścigowy, pałac Negusa, kompleks budynków rządowych, wieża liktorska na gmachu sądu, uregulowana rzeka, katedra św. Jerzego i okólna ulica Makonena.

Najcenniejszym подарunkiem Indji Holenderskich dla księżnej Julicy jest bransoletka, bogato wysadzana kosztownymi kamieniami. W środku z kamieni zbudowany jest herb holenderski.

Nowy Alkazar w Hiszpanii.

Z Hiszpanii donoszą, że jednemu z samolotów powstańczych udało się poraz pierwszy wylądować w pobliżu małej wioski San Maria de la Cabeza, położonej w samym środku prowincji Jaen, opanowanej przez wojska czerwone. W pobliżu tej wioski znajduje się klasztor, do którego schroniła się zaraz po uzbuciu wojny domowej garstka powstańców-falangistów i gwardzistów z ich rodzinami. Obłężenie klasztoru — fortecy trwa już od przeszło pół roku. Naokoło kraj na setki kilometrów znajduje się w rękach czerwonych, którzy jednak dotychczas nie zdołali zwyciężyć bohaterskiej załogi. Sytuacja obłężonych jest o tyle sprzyjająca, że klasztor znajduje się na trudno dostępnym wzniesieniu terenowym. Już po kilku tygodniach załoga klasztoru cierpiała z powodu braku żywności. Szczęśliwym trafem główna kwatery powstańcza dowiedziała się w porę o bohaterskich zmaganiach się załogi i skierowała do Santa Maria de la Cabeza samoloty, które na spadochronach co pewien czas zrzucają środki żywności. Odkrycie małej wioski powstańczej nastąpiło zupełnie przypadkowo. Jeden z samolotów powstańczych, dostarczających regularnie żywność, zauważył krążąc nad klasztorem w niedużej odległości małą dolinkę, która w ostateczności nadawała się jako miejsce lądowania. Pilot szczęśliwie wylądował, zdołał po raz pierwszy wejść w osobisty kontakt z obłężonymi powstańcami. W kwaterze głównej powstańców, do której odważny pilot następnie szczęśliwie dotarł, rozważają obecnie możliwości ewakuacji całej załogi klasztoru za pomocą samolotów, gdyż w chwili obecnej nie ma innej drogi dla uratowania życia obłężonym.

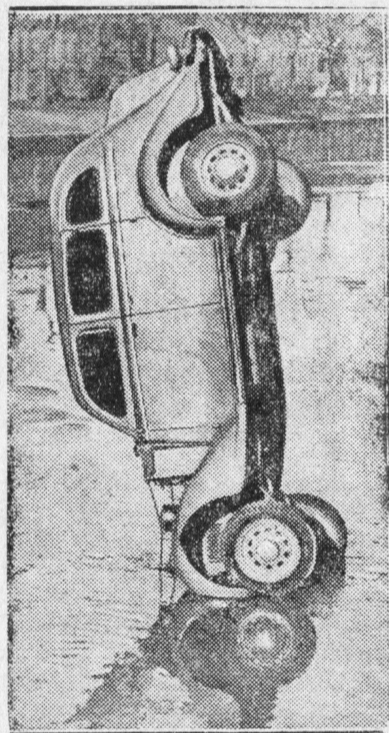
W Anglii buduje się nowy torpedowiec polski.

Nieboszczyk uciekł z trupiarni.

Sosnowiec. W okolicach Kazimierza pod Sosnowcem od dłuższego czasu wałęsał się umysłowo chory Jan Skorodzień. Ostatnio, gdy Skorodzień przechodził przez zamarznięty, głęboki rów, lód załamał się pod nim i obłąkany wpadł do wody. Rankiem Skorodzienia znaleźli idący do pracy robotnicy i sądząc, że jest martwy, zawiadomili policję, która kazała zwłoki przenieść do kostnicy. Po kilku godzinach stróż usłyszał gwałtowne dobijanie się do drzwi kostnicy. Gdy otworzył je, w trupiarni wypadł przerażony Skorodzień i uciekł w niewiadomym kierunku.

Wstał z trumny i spalił ją.

W Michalinowie zmarł nagle robotnik, który po złożeniu go do trumny, kiedy wszyscy zbrali się już na pogrzeb, nagle ożył, wstał o własnych siłach, popadł w wielką złość, potłukł trumnę i spalił ją w piecu. Większość z pośród zebranych zemdłała z przerażenia. Okazało się, że robotnik ów zapadł w sen letargiczny.

W czasie pewnej katastrofy samochód stanął pionowo na chłodnicy. Kierowca doznał złamania nogi.

Konie poznały dawnego swego pana.

Nowawies, pow. starogardzki. Pewien gospodarz z Nowawiesi, jadąc do Starogardu, zauważył na szosie leżącego mężczyznę. Myśląc, że to jakiś wścizga, chciał jechać dalej, lecz konie ani rusz z miejsca, parskając i stawały dęba. Gospodarz podszedł wóczas do leżącego, a odwracając go zauważył że zgrozą, że to jego ojciec. Zaraz też zabrał skoatniatego, nieprzytomnego starca na wóz i powrócił do domu, gdzie przywrócono go do przytomności. Okazało się, że ojciec, mieszkający w mieście, wybrał się pieszo do syna po zaległy deputat i w drodze zasnął.

— Jestem obecnie sanitariuszem!
— Co to takiego?
— Są to ludzie, którzy w potrzebie dają pierwszą pomoc!
— Świetnie!... Pożycz mi pięć złotych!